

הלקיטה היו נוטלים באומד וכשבאו לביתם נמצא עומר מכוון ע"פ הנס, ב. שמצד הצווי מותר ללקוט גם יותר מעומר ועיקר הצווי היה שיהיה לקיטה ולא יסמכו על הנס שהממעט לא מחסיר ולכן כל אחד שילקוט כפי אכלו ועכ"פ בשעור עומר לגלגלת ואמר הכתוב ויעשו כן בני ישראל שלקטו כגזרת משה אע"פ שבין כך ובין כך יהיה להם עומר. וצ"ע בכל זה.

בחילוק לקיטת המן בין הצדיקים והרשעים

ביומא ע"ה א' איתא דצדיקים ירד להם מן על פתח בתיהם ובנוניים יצאו ולקטו ורשעים שטו ולקטו (ושטו זהו מקום רחוק עי' פרש"י שם) ולא ברור לי היאך כל אחד היה יודע איה מקום המן שלו, ולכאורה צ"ל שהרשע היה מנסה ללקוט ולא עולה בידו וממשיך הלאה והלאה עד שעולה בידו, ואין זה תימה לומר ששייך שלא יעלה בידו, שהרי מצינו דבר זה בעכו"ם שכשהיו רוצים ליטול לא היה עולה בידם, כדאיתא בספרי פרשת האזינו עה"פ יסובבנהו יבוננהו וא"כ יתכן שגם לרשעים לא היה עולה בידו, וצ"ע.

עוד יש לעיין אם יכלו ללקוט אחד לצורך חברו ואם נימא שאפשר איך היה ברשע ששלח צדיק ללקוט עבורו או להפך ולכאורה היה לפי האדם שצריך את המן, והנה רוצח שגלה לעיר מקלט ובמדבר היו גולין למחנה לויה אסור לצאת משם לכל צורך (כמבואר במכות י"א ב') ויש לעיין א"כ רוצח שלא היה צדיק ולא ירד על פתח ביתו שהוצרך לצאת חוץ לעיר איך היה לו מן מאחר שאסור לו לצאת, ומוכח לכאורה שאפשר ללקוט לצורכו, ואולי אמותיהם של כה"ג היו מלקטין לו המן (עי' מש"כ בס"י כ"ב לפרשת מסעי) וצ"ע בכל זה.

ובעיקר מה דמבואר בש"ס שהרשעים היו צריכים ללקוט מחוץ למחנה, דעת הספרי פ' בהעלותך אינו כן אלא שכולם לקטו על פתח בתיהם וכתבנו בזה בס"י י"ז עיי"ש.

ובילקוט בשלח (רמז רנח) איתא וז"ל מי שהיה זריז היה יוצא ומלקט מן השדה שנאמר יצא העם ולקטו והבנוניים היו יוצאין לפתח אהליהם ומלקטים והעצלים היו רובצין על מטותיהן ופושטין ידיהן והוא יורד לתוך ידיהן שנאמר ותעל שכבת הטל. והנה גם כאן לא הוזכר כלל חילוק בין רשעים לצדיקים, אמנם כאן הוזכר חילוק חדש